

Şehit

Şehit: Saiful İslam

Doğum tarihi: 6 Ağustos, 1997
Şehadet tarihi: 20 Temmuz, 2024
Bölge: Barishal
İlçe: বরিশাল

Kısa Biyografi

Meslek: Araç sürücüsü; özel mülkiyete ait özel araç şoförü

Şehadet Yeri: Jahabox Lane, Mogbazar, Dhaka

Şehitlik Olayı ve Detayları

"Midem yanıyor"

Şehit Tanıtımı

6 Ağustos 1997'de, aynı ayda doğdu. Yıllar sonra, 2024'te, doğum gününden önce, devletin ateşinde şehit olacaktı. Sanki önceden belirlenmiş bir kaderin şiirsel bir acımasızlığı vardı. Evi, Barisal'ın Wazirpur eyaletine bağlı Barakotha köyünde, nehrin kıyısında, yoksulların alın teriyle çevrili yemyeşil bir köydü. Babası, şimdi merhum olan bir çiftçi, toprağın oğluydu. Masaleh Begum, hâlâ Dakka'da bir gecekondu mahallesinde çalışıyor, hayatını bir gamchai'de yaşıyor, insanların evlerini değiştiriyor. 62 yaşını geçmiş ve gözleri parlıyor. Ama dünyanın yükü hâlâ omuzlarında, hayatın acil çağrısı hâlâ sırtında. Tek kardeşi Al-Amin, sabahın ve akşamın karanlığında bir garajda müdürlük yapıyor. Dört kız kardeşi Runa, Suma, Nipa ve Sharmin, bir şekilde işgücü piyasasının gözünden kaçıyor ve tekstil işçisi veya ev hanımı olarak hayatta kalıyorlar. Her bireyin doğumdan itibaren yük taşıdığı; hayallerin yük, hayatın ise yıkım anlamına geldiği bir dünya.

Bu dünyanın ortanca çocuğu Saiful İslam'dı. Dışarıdan bakıldığında bir şofördü. Çalışma hayatının sahnesi, arkasında direksiyon, önünde rikşalar, önünde özel arabalar ve otobüslerle Dakka şehrinin işlek yollarıydı. Ama içinde kocaman bir adam, bir hayalperest yaşıyordu. Bir gün kendi garajını açacağına, işçilere insan gibi davranılacağına ve ücretlerin değerlendirileceğine inanıyordu.

Hayali 19 Temmuz 2024'te paramparça oldu. Rampura'daki ham madde pazarının yakınında, hareket her yerde devam ederken, Saiful elinde bir pankartla geçit törenindeydi. Devletin gözünde suçu farklıydı. Fakirdi, gençti ve en önemlisi, görünmez sınıfın bir temsilcisiydi. Bu yüzden devlet onu karnından vurdu; açlıkla defalarca mücadele etmiş bir aileyi ayakta tutan karnından. Better Life Hastanesi'ne kaldırıldı. Hâlâ karnından vurulmuştu ama doktor onu bırakıp dikiş atmayı reddetti. Sanki ölüm biraz gecikmiş, biraz zaman almış gibiydi. Devletin acımasız nefreti, bu soğuk işkence, sadece genç bir devrimcinin ölümünü garantilemekle kalmamış, aynı zamanda onu yıkıcı bir örnek haline getirmişti.

Memleketinde 12 saat acı çekmişti. Her an ölümü kucaklamış, "Karnım ağrıyor" diye bağırmıştı. Giysileri kanına bulanmış, ölüm çığlıkları komşu evlere, köy havasına ve şehrin sessiz duvarlarına yayılmıştı. Saiful İslam sadece bir şehit değildi. Bir sınıfın sesi, ezilen bir halkın temsilcisiydi. Onun ölümü, bu devletin ölüm fermanının sadece onlara değil, hastanenin hareketsizliğine, halkın kayıtsızlığına ve korku dolu yüzümüze de yazıldığını hatırlatıyor.

Hareketin Arka Planı

Temmuz 2024 ayı, Bengali tarihinde her günün kırmızı harflerle yazıldığı, gecelerin zifiri karanlık olduğu yeni bir Temmuz takvimiydi. Kota reformu talep eden hareketi başlatan öğrenciler artık üniversite duvarlarına dokunmuyordu. Hareket, zemin kattaki insanların terli salonlarına, kırık köklerin gözyaşlarına, rikşaların lastiklerine ve giysilerin dikiş makinelerine yayıldı. Dakka, Çittagong ve Rajshahi şehirleri içten içe yanıyordu. Bu, eşitsizliğin sona ermesini istediğimiz kitlesel bir uyanıştı! Bu sadece bir slogan değil, hayatta kalmak için bir dua, ölmeden önceki son duaydı. Bu hareketin ön saflarında yalnızca eğitimli öğrenciler değil, aynı zamanda bir rikşacının teri, bir araba şoförünün yorgun gözleri, bir çaycının sermayesiz sermayesi de vardı. Saiful İslam onların temsilcisiydi; isimsiz, mevkisiz ama cesurdu. Hiçbir hareketin lideri değildi, elinde mikrofon yoktu, fotoğrafı Facebook manşetlerinde değildi ama hayatının her anı devletin eşitsizliğine ve adaletsizliğine karşı sessiz bir protestoydu. Ve devletin en çok korktuğu şey de bu sessizlikti. 19 Temmuz'da, öğleden sonra tam 2:30'da, öğrenciler polisin tazyikli sularıyla Dakka sokaklarında dağıtılırken, barikatların içinden halkın sesleri yükselirken, Saiful Rampura Çiğ Pazarı'ndaydı, alaydaydı ama devlet asla isimlere ateş etmez, devlet sınıf görür. Kurşun mideye girdi; asırlardır yoksul aileleri doyuran, aç çocukları doyuran, kırık tabaklarda pilav pişiren mideye. Better Life Hastanesi'nin acil servisine kaldırıldı. Kurşunu çıkarılmadan 'dikiş atılıp' eve gönderildi. Bu, devletin ikinci kurşunu gibiydi; daha soğuk, daha acımasız. Buna tedavi değil, sınıf ayrımcılığı ve tedavisiz ölüm deniyordu. Saiful 12 saat boyunca ölümle mücadele etti. Titreyerek, "Anne, karnım yanıyor!" diye haykırdı; ülkenin duymadığı, haber olmadığı, tarihe geçmediği bir feryat.

20 Temmuz sabahı saat 7'de Gabtala'nın evinde. Öldü ve ölmeden önce devlet onu yalnız bırakmıştı. Annesi, kardeşi ve sessiz bir toplum yanındaydı. Nasıl protesto edeceklerini bilmiyorlardı, sadece nasıl izleyip sessizce öleceklerini biliyorlardı. Ama bu ölümün Kaça Pazarı sokaklarındaki darbelerle başladığını ve hastanedeki devletin kayıtsızlığıyla sona erdiğini biliyorlardı. Bu ölüm sadece Saiful İslam'ın ölümü değil, bir sınıfın ölümü, sembolik bir dönemin sonuydu. Temmuz Devrimi, böylece sadece şehitlerin isimlerini değil, devletin kanıyla maskesini de yazmış oldu.

Ailenin ölüm sonrası ağıtı ve aşagılanması

Orta sınıf bir ailenin reisi olan Şehit Saiful İslam, bugün devletin tüm ihmal ve ayrımcılığının bir sembolü olarak mezarında. Ancak ölümü aniden, planlı, sessiz ve acımasız bir eylemdi. Acımasız gerçek, kardeşi Alamin'in sözlerinden geliyor: "Doktorlar yaralarını almadılar, karnını diktiler ve onu evimize gönderdiler." Bu sadece tıp sisteminin başarısızlığı mı? Yoksa yeni bir tür ölümsüz öldürme sanatı mı? Devletin kurşun sıkma şekli, hastanelerin midesini kemiriyor, sanki kişiyi hayatta tutuyor ve öldürüyormuş gibi. Peki ya o acı dolu gece? Bir cenaze öncesi uzun bir ızdırap hikayesi. Şehit Saiful evine döndü ama uyuyamadı. Gözlerini açık tutuyor, "Lütfen, lütfen" diye sayıklıyordu ama gözlerinin dilinde ağlamıyordu, bu ülke ona hiçbir şey veremezdi. Yüzünde susuzluk, kanında zehir ve evde bir okyanus dolusu gözyaşı vardı. Masaleh Begum'un gözleri kıpkırmızıydı, elleri yemek yapmaktan kalan eski yanıklarla yanmıştı ve geceyi oğlu için acı içinde kıvranarak geçirmişti. AlaaMinch, kardeşinin yüzündeki ifadeyi, katlanmak zorunda kaldığı acıyı anlamaya çalışarak kapının köşesinde sessizce durdu; yoksul bir insan bile "Beni kurtarın" diyemezdi.

20 Temmuz, sabah 7. Başkent Dakka yavaş yavaş uyanıyordu, sokak tezgahları açılıyor, çocuklar okula gidiyor ve metro ter içindeydi. Sonra Saiful'un nefesi zemin kattaki bir evde kesildi. Öldü, ama ölümü 'kalp hastalığı' veya 'kanama'dan değildi. Bu ölüm, devletin ihmali, sınıf ayrımı ve iktidar hırsı olan yönetimin elinde planlı bir imhaydı. Hastaneler kurşunlarla doluydu ki ölüm bile yoksulların evlerinde olsun, millet küçülmesin. Ölenlerin ölümünden kimse sorumlu değil. Ceset Barisal'daki Barakotha köyünde yatıyor. Yolda kimse "Kim öldü?" diye sormuyor. Kimse "Kaç kişi daha?" diye bağırıyor. Herkes sessiz. Sanki ölüm kanunmuş gibi, sanki şehir sadece bir iş yeri, Saiful için geri dönüşü olmayan bir sokakmış gibi. Üzerine bir

sadaka bezi sarılmış halde toprağa gömülmüş, gözlerinde tek bir damla yağ yok. Mezarın başında duran annesi, dört kız kardeşi ve kardeşi El Emin ağlıyor. Sadece oğulları için değil, sınıflarının sonsuz çaresizliği için ağlıyorlar.

Bu ölüm haberi hiçbir yerde yayınlanmadı. Hiçbir televizyon kanalı "Bugün zavallı bir şoför şehit oldu" demedi. Hiçbir bakan aramadı, hiçbir lider tweet atmadı, hiçbir bayrak çekilmedi. Ancak bu aile, Saiful'un bir kablo şoförü olmadığını, 2024 Kurtuluş Savaşı'nın acemi bir askeri olduğunu biliyor. Hiçbir kuruluş onu istemedi, hiçbir poster onu anmadı, ama kurşunlarının izleri hâlâ insanların yüreğinde. Bu ölüm bir trajedi. Bir neslin acısı, bir sınıfın feryadı ve şu sorunun cevabı: "Mermi yemek için mi doğduk?" Saiful Islam sadece bir şoför değildi, aynı zamanda melez bir devlet karşısında sıradan bir adamın cesaretiydi. Eskiden araba kullanırdı, bugün ölümü vicdanımızı sızlatıyor. Böyle bir şehidi anmıyorsak, hayatta değiliz, sadece yürüyen bir cesetiz.

Şehit Hakkında Genel Bilgiler

Şehidin tam adı: Md. Saiful Islam

Meslek ve uğraş: Şoför; Bireysel mülkiyet altında özel araç sürücüsü

Doğum tarihi ve yeri: 06 Ağustos 1997; Doğum yeri: Barisal

Yaş (şehitlik anında): 26 yıl

Baba adı: Merhum Md. Chanmia

Anne adı, yaşı ve mesleği: Saleha Begum; Yaş: 62 yıl; Meslek: Ev Hizmetçisi

Kardeşler: Toplam 5 (1 erkek, 4 kız)

Erkek kardeş: Md. Al-Amin (28 yaşında), Meslek: CNG Garaj Müdürü

Kız kardeş: Runabegum (38 yaşında), Meslek: Ev hanımı (evli)

Kız kardeş: Sumabegum (37 yaşında), Meslek: Ev hanımı (evli)

Kız kardeş: Nipabegum (31 yaşında), Meslek: Tekstil İşçisi

Kız kardeş: Sharmin Akhtar (33 yaşında), Meslek: Ev hanımı (evli)

Daimi Adres: Köy: Barakotha, Postane: Dhamura, Mahalle No.-02, Birlik: Uttar Barakotha, Thana/Upazila: Uzirpur, İlçe: Barisal

Mevcut Adres (Dakka'da): Basanang-667/3, Jahabox Yolu, Maghbazar/Gabatola (eski adıyla Karamona), Thana-Hatirjheel

(Meclis Belgesi ve Doğum Belgesi, Mana/Moghbazar), Dakka-1217. (Koğuş No.-35)

Yaralanma Yeri: Rampura Kancha Bazar Bölgesi, Dakka

Yaralanma Tarihi ve Saati: 19 Temmuz 2024 (Cuma), 14:30.

Yaralanma ve Tedavi Detayları: Cuma namazından sonra Rampura Kancha Bazar Bölgesi'nde alt karın bölgesinden vuruldu. Arkadaşlarının yardımıyla Better Life Hastanesi'ne kaldırıldı, burada ilk müdahale yapıldı (kardeşinin ifadesine göre karnının iç kısmına dikiş atılmış) ve eve gönderildi.

Ölüm Nedeni (açıklamaya göre): Karnından vurulduktan sonra şiddetli ağrı çekti ve ertesi sabah hayatını kaybetti.

Saldırı: Polis

Ölüm tarihi ve saati, yer: 20 Temmuz 2024, Cumartesi, saat 07:00; 667/3, Jahabax Yolu, Moghbazar, Dakka)

Mezar/Gömü Yeri: Nijgram (Barakotha, Uzirpur, Barisal)

Teklif

1. Şehidin ailesine tek seferlik tazminat ve aylık ödenek

2. Masaleh Begum'un yaşamı boyunca sosyal güvenlik ödeneği
3. Şehidin ağabeyi Al-Amin'in istihdamının düzenlenmesi ve devlet yardımının sağlanması

Kuran-ı Kerim Ayeti

Allah yolunda öldürülenlere ölü demeyin; bilakis onlar diridirler, fakat siz farkında değilsiniz. (Bakara 2:154)

Hadis-i Şerif

Şehitlerin ruhları yeşil kuşların gövdesindedir. (Sahih Muslim 1887)

Dua sayısı: 0

Şehit Anı Fotoğraf Galerisi

